

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 393/08-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti Mgr. R. G., B., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 17 CoE 52/2007 z 30. mája 2007 a porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. R. G. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

3. Mgr. R. G. priznáva náhradu trov konania v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý zaplatiť na účet jej advokáta Mgr. V. Š. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Mgr. R. G. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 393/08-17 z 26. novembra 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. R. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 52/2007 z 30. mája 2007 a porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008.

2. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom uviedla: *«Dňa 17. 7. 2006 v súlade s § 45 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „EP“) ako oprávnená využila svoje dispozičné oprávnenie a navrhla zmenu exekútora. K tomuto kroku ju viedla nespokojnosť s doterajšou činnosťou exekútora.*

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „OS BA I“) uznesením zo dňa 30. 8. 2006 na základe návrhu sťažovateľky poveril vykonaním exekúcie nového exekútora a následne uznesením zo dňa 1. 12. 2006 sp. zn. Er 1842/2002 zaviazal sťažovateľku k náhrade trov exekučného konania, čo odôvodnil analogickou aplikáciou ust. § 203 ods. 1 a 2 EP.

Proti uzneseniu OS BA I podala sťažovateľka včas odvolanie, ktoré odôvodnila v prvom rade nesprávnym právnym posúdením veci. Krajský súd v Bratislave (ďalej len

„KS BA“) o odvolaní rozhodol uznesením zo dňa 30. 5. 2007 sp. zn. 17 CoE 52/2007 tak, že prvostupňové uznesenie čiastočne zmenil a to tak, že náhradu trov konania znížil. Ohľadom námietok nesprávneho právneho posúdenia veci KS BA iba stručne uviedol: „Odvolací súd považoval za správny postup súdu prvého stupňa, keď pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie použil ustanovenie § 203 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z., keď z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že dôvodom ukončenia vykonávania exekúcie pôvodným exekútorom bol dispozičný úkon oprávnenej, pričom žiadosť oprávnenej o zámenu exekútora neobsahovala žiaden z dôvodov uvádzaných oprávnenu v odvolaní. V žiadosti o zámenu exekútora neuviedla žiaden dôvod, pre ktorý žiadosť podala“. KS BA akoby chcel naznačiť, že aplikoval princíp zavinenia trov, či zavinenia zastavenia konania, na základe čoho mala byť zaviazaná k náhrade trov konania sťažovateľka. Už OS BA I zrejme vychádzal z rovnakého právneho názoru, vo svojom uznesení to však ani len nenaznačil. Takýto záver má však logické vady, pretože sťažovateľka nezavinila ani vznik trov, ani zastavenie exekúcie. Trovy exekúcie vznikli činnosťou exekútora, pričom aj po zmene v osobe exekútora exekúcia pokračuje bez potreby opakovania úkonov. KS BA posudzované zavinenie teda nemá absolútne žiadnu súvislosť so vznikom trov, ani povinnosťou ich náhrady.

Proti uzneseniu KS BA podala sťažovateľka dovolanie, ktorým predovšetkým napadla nesprávne právne posúdenie veci..., išlo o rozhodnutie, ktoré nepatrí do právomoci súdov (ust. § 237 písm. a) OSP)... podaním dala do pozornosti Najvyššiemu súdu SR..., publikovaný judikát týkajúci sa rovnakej veci (2 M-Cdo 12/2004 z 22. 12. 2004), v ktorom sa výslovne konštatovalo: „Využitie, resp. uplatnenie práva na zmenu v osobe exekútora nemožno považovať za zavinenie oprávneného, a teda ani za dôvod, pre ktorý by oprávnený mal znášať trovy exekúcie v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.“ Ďalej namietala vadu rozhodnutia v zmysle § 237 písm. f) OSP a súčasne poukazovala na skutočnosť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tiež tým, že ani OS BA I ani KS BA vec neprejednali na verejnom pojednávaní, napriek tomu, že skutková zložitnosť a povaha veci to vyžadovali.

NS SR napriek tomu uznesením zo dňa 19. 6. 2008 sp. zn. 2 Cdo 39/2008 dovolanie sťažovateľky odmietol, pričom... na niektoré zo zásadných námietok sťažovateľky vôbec nereagoval.»

3. Zásah do ústavou garantovaných práv odôvodnila sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu absenciou takého odôvodnenia, z ktorého logicky a presvedčivo vyplývajú jeho právne závery, pričom v jeho postupe možno „vybadať zreteľné znaky nepredvídateľnosti a arbitrárnosti predstavujúce v konečnom dôsledku zásah do základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. V konkrétnej situácii bol KS BA povinný zohľadniť zmysel a účel náhrady trov konania a použiť taký výklad zákona, ktorý by neporušoval základné právo oprávnenej podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. KS BA sa však odchyľil nielen od zmyslu EP, ale aj od jeho výslovného znenia a rozhodol spôsobom, ktorý je zjavným vybočením z medzí zákona. Rozhodnutie KS BA je tak arbitrárne a neodôvodnené.“.

Podľa sťažovateľky uvedené pochybenia krajského súdu mali za následok vadu v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), na ktorú je dovolací súd v zmysle § 242 ods. 1 OSP povinný prihliadať ex offo. Najvyšší súd však podľa sťažovateľky označenú judikatúru vyložil účelovo a vyslovil názor, že k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia by došlo «napr. vtedy, ak by sa odvolacie súdne rozhodnutie obmedzilo len na arbitrárne odôvodnenie, že sa „stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa“, ale bez toho, že by sa čo len zmienilo o námietkach odvolateľa, ktorými tento brojil prvostupňovému rozhodnutiu, a nezaujal by k nim svoj názor, o ktorý prípad však v preskúmvanej veci nejde».

Podľa sťažovateľky odhliadnuc od toho, že „v preskúmvanej veci ide presne o takýto prípad nedostatočného lakonického odôvodnenia, najvyšší súd doslova dezinterpretuje príslušnú judikatúru, z ktorej jasne vyplýva povinnosť zaoberať sa relevantnými námietkami a návrhmi účastníka konania a s týmito sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať. Porušiť právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak možno aj veľmi obsiahlym, priam až grafomanským odôvodnením, ktoré sa však nebude vyjadrovať k podstate veci, nebude reagovať na námietky odvolateľa alebo jeho závery budú svojvoľné a založené na zjavne mylnej aplikácii právnych noriem. Odôvodnenie uznesenia KS BA bolo lakonické, ignorovalo námietky sťažovateľky a bolo založené na svojvoľnom právnom posúdení veci, ktoré však nebolo ani v náznakoch v odôvodnení

vysvetlené. Uznesenie KS BA tak jednoznačne trpelo vadou v zmysle § 237 písm. f) OSP, vďaka čomu malo byť NS SR na základe dovolania sťažovateľky zrušené, a nie dovolanie odmietnuté.“.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že jej „nebola daná možnosť vyjadriť sa na pojednávaní k exekútorom uplatneným trovám konania a ním predloženým listinným dôkazom, pričom nemohla ani len tušiť, že súd sa ju chystá zaviazať k náhrade trov konania. Až v odvolaní sa sťažovateľka mala možnosť k trovám vyjadriť, avšak vzhľadom na veľké množstvo jednotlivých položiek a ich spornosť bolo potrebné nariadiť pojednávanie, na ktorom by sa jednotlivé položky podrobne preskúmali za účasti exekútora a sťažovateľky. V prípade uznesenia KS BA išlo o vec skutkovo zložitú, ktorú bolo nutné prejednať na pojednávaní a vykonať dokazovanie. Túto vadu, ktorou bolo postihnuté už konanie pred OS BA I mohol KS BA odstrániť, avšak neurobil tak, čím sťažovateľke odňal možnosť konať pred súdom. NS SR mal preto uznesenie KS BA zrušiť a nie dovolanie sťažovateľky odmietnuť.

Pokiaľ napriek uvedenému NS SR dovolanie sťažovateľky odmietol a vecou sa nezaberal, odoprel jej právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy SR.“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd svojím postupom a uznesením porušil jej základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom navrhla toto uznesenie zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že aj najvyšší súd svojím postupom a uznesením porušil jej základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré tiež navrhla zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Napokon žiadala priznať náhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vyzval najvyšší súd, aby sa vyjadril k prijatej sťažnosti a k vhodnosti ústneho pojednávania. Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení z 13. februára 2009 uviedla: „Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom (správne uznesením - pozn.) sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008 odmietol

dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007 sp. zn. 17 CoE 52/2007, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že uložil sťažovateľke ako oprávnenej povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie 22 977 Sk s poukazom na § 203 Exekučného poriadku, pretože smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O. s. p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p. (§ 218 ods. 1 písm. c/) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p.).

Dovolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal sťažovateľkou namietaným porušením práva na verejné prerokovanie veci a svoj záver náležité právne vyargumentoval. Osobitne sa zaoberal aj otázkou preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dostatku dôvodov, poukázal pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu Slovenskej republiky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s vyslovenými závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k úsudku o arbitrárnom prístupe. Najvyšší súd Slovenskej republiky uskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti dovolania v súlade s doteraz zaužívanou praxou. Nesprávne právne posúdenie veci, na ktoré poukázala sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu je spôsobilým dovolacím dôvodom iba za predpokladu, že dovolanie je prípustné aj z iného dôvodu, nielen pre zmätočnosť podľa § 237 O. s. p., čo v danom prípade splnené nebolo. Nešlo v žiadnom prípade o prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa a zmenu jeho rozhodnutia vykonal iba v znížení výšky prisúdených trov exekútora, teda v prospech sťažovateľky. Pokiaľ sťažovateľka argumentuje judikatúrou najvyššieho súdu vo vzťahu k interpretácii ustanovenia § 203 a § 44 Exekučného poriadku, ide o dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., teda nesprávne právne posúdenie. Tento dôvod mohla použiť a preskúmania rozhodnutia odvolacieho súdu aj z vecného hľadiska sa mohla domôcť v prípade, ak by využila mimoriadne dovolanie v zmysle § 243e a nasl. O. s. p. Skutočnosť, že tento mimoriadny opravný prostriedok nevyužila nemôže viesť k záveru, že bolo porušené jej ústavné právo na spravodlivé súdne konanie.

Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosť sťažovateľky posúdiť ako nedôvodnú. Súčasne súhlasím s upustením od ústneho pojednávania, keďže od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

6. Keďže sťažnosť smerovala aj proti postupu a uzneseniu krajského súdu, ústavný súd vyzval aj krajský súd, aby sa vyjadril k prijatej sťažnosti a k vhodnosti ústneho pojednávania. Zároveň ho vyzval na predloženie spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 1 Er 1842/2002 a spisového materiálu krajského súdu sp. zn. 17 CoE 52/2007. Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení z 23. februára 2009 uviedla: *«Vašu výzvu a sťažnosť predložil vyšší súdny úradník dňa 16. 02. 2009 na vyjadrenie predsedníčke senátu 17 CoE, ktorá k veci podala vyjadrenie, doručené dňa 20. 02. 2009.*

Uviedla, že tunajší súd vo veci sp. zn. 17 CoE 52/2007 rozhodol 30. 05. 2007. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že rozhodol podľa relevantnej právnej normy, t. j. podľa zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z.

S tvrdením sťažovateľky, že všeobecné súdy musia rešpektovať základné práva účastníkov na súdnu ochranu je možné len súhlasiť, ale v tejto súvislosti poukázala predsedníčka senátu na to, že jedinou účastníčkou exekučného konania nie je iba oprávnený (sťažovateľka), ale ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je i súdny exekútor, ktorého základné právo zakotvené v ustanovení § 196 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) tiež musí súd rešpektovať...

Exekučný poriadok vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku (ďalej len „O. s. p.“) je špeciálnym zákonom, preto ak EP neustanovuje inak, i pre exekučné konanie sa použijú primerane ustanovenia O. s. p.

EP stanovuje, že oprávnený má možnosť požiadať o zmenu súdneho exekútora; toto svoje dispozičné právo sťažovateľka využila a súd jej návrhu vyhovel.

Logicky po tejto zmene pre dovtedajšieho súdneho exekútora exekučné konanie vo veci končí a je potrebné rozhodnúť o jeho trovách exekúcie. Teda svojím dispozičným úkonom oprávnená (sťažovateľka) zavinila situáciu, že pre predchádzajúceho súdneho exekútora bolo konanie vo veci skončené (primerane - zastavené).

Rozhodovanie o trovách exekúcie podľa EP nie je možné vyložiť bez súvislosti s úpravou o náhrade trov výkonu rozhodnutia podľa ustanovenia § 270 a 271 O. s. p. Z úpravy náhrady trov v EP celkom zjavne vyplýva, že sa týkajú len osobitostí, ktoré sú vlastné exekučnému konaniu, preto v zmysle ustanovenia § 251 ods. 4 O. s. p., sa použijú v prípade, ktorý nie je upravený v EP, ustanovenia O. s. p., primerane.

Konštrukcia ustanovenia § 203 EP je obdobná ako ustanovenie § 271 O. s. p., ktorý dovoľuje pri zastavení výkonu rozhodnutia uložiť povinnosť nahradiť trovy i oprávnenému.

Z dôvodu, že žiadny výklad zákona nemôže stáť nad spravodlivým a logickým výkladom, i v exekučnom konaní, rovnako ako pri súdnom výkone rozhodnutia, musia platiť rovnaké zásady.

Bolo by porušením týchto zásad, aby v prípade, ak oprávnený dospeje k záveru, že využije svoje dispozičné oprávnenie a podá návrh na zmenu exekútora, súvisiace trovy znášal povinný, pretože výsledok exekučného konania ešte nie je zrejmý.

Na základe uvedených skutočností, Vám, vážený pán sudca spravodajca, súčasne oznamujem, že krajský súd podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Vyhovujem Vašej požiadavke a v prílohe tohto vyjadrenia predkladám pre potreby Ústavného súdu Slovenskej republiky, súdny spis sp. zn. 1 Er 1842/2002 (sp. zn. 17 CoE 52/2007).»

7. Na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľky podaním z 13. februára 2009 oznámil, že sťažovateľka súhlasí s prerokovaním a rozhodnutím jej ústavnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania.

8. Po podrobnom posúdení sťažnosti, uznesenia najvyššieho súdu, uznesenia krajského súdu a vyjadrení k sťažnosti, dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí k záveru, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu uznesením najvyššieho súdu porušené bolo.

III.

9. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, vrátane všeobecných súdov.

Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (napr. I. ÚS 241/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby a mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné

súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely - prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95).

Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené a či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

11. Vo svojej judikatúre sa už ústavný súd vyjadril aj k otázke rozdielnej interpretácie všeobecne záväzných právnych predpisov v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd zastáva názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08).

12. Základnou právnou otázkou, ktorou sa ústavný súd vo veci sťažovateľky zaoberal, bolo posúdenie prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 CoE 52/2007 z 30. mája 2007 a tomu zodpovedajúcej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu (§ 10a ods. 1 OSP) o dovolaní v rámci svojej právomoci meritórne rozhodnúť (§ 243b ods. 1, 2 a 3 OSP) rešpektujúc základný ústavný princíp konania len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Formovanie doktríny v otázke posudzovania splnenia podmienok prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu leží v rozhodujúcej miere na pleciach všeobecných súdov. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok smerujúci proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je spôsobilé vyvolať zrušenie alebo zmenu takéhoto rozhodnutia, čo predstavuje zákonom pripustenú výnimku z požiadavky na záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí. Dovolanie preto nie je generálne použiteľné a možno ho s úspechom uplatniť len vo výnimočných prípadoch. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Najvyšší súd, ktorý stojí na vrchole sústavy všeobecných súdov spravidla rešpektujúc takto vymedzený charakter dovolania posudzuje otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní skôr reštriktívne.

13. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak toto trpí jednou z väd uvedených v ustanovení § 237 OSP, pričom na tieto procesné vady prihliada dovolací súd z úradnej moci, či už to dovolateľ ako účastník konania namieta, alebo nie (§ 242 ods. 1 veta druhá OSP). Skúmanie prípustnosti dovolania v prípade, že toto smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola účastníkovi podľa jeho tvrdení postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) OSP) je založené vždy na individuálnom prístupe k prejednávanej veci. Judikatúra najvyššieho súdu k prípustnosti dovolania z dôvodu odňatia možnosti konať pre súdom je bohatá a zahŕňa rôzne situácie procesného charakteru.

Najvyšší súd v právnej veci vedenej pod sp. zn. 4 Cdo 171/2005 v rozsudku z 27. apríla 2006 okrem iného uviedol: „*Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O. s. p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko*

z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E. R. T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia...

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležité skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania. I s prihliadnutím na obsah vyššie zmienenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Komisie a Ústavného súdu Slovenskej republiky to však znamená, že za prekonaný treba považovať názor považujúci nedostatky v odôvodnení súdneho rozhodnutia len za tzv. inú vadu konania (R 11/98).“

Tento právny názor najvyššieho súdu, ktorý založil prípustnosť dovolania (proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu) podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu bol predmetom posudzovania aj v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. Na ústavnom súde bola podaná sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru týmto rozhodnutím najvyššieho súdu okrem iného aj z dôvodu, že dovolací súd zreteľne prekročil prísny zákonom ustanovený procesný režim dovolacieho konania a možného zásahu do právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Ústavný súd k tomu uviedol: «Podľa názoru ústavného súdu postup najvyššieho súdu v namietanej veci, keď sa „zmocnil“ preskúmania rozhodnutí rozhodujúcich súdov práve z hľadiska namietania

kvality obsahu ich odôvodnenia, rešpektoval na jednej strane obmedzené zákonom dovolené dôvody na dovolacie konanie v tejto veci, na druhej strane založil individuálne posúdenie veci.» Ústavný súd teda takéto posúdenie prípustnosti dovolania najvyšším súdom z hľadiska ústavnosti väčšinovým názorom senátu akceptoval a v závere odôvodnenia nálezu sp. zn. II. ÚS 261/06 z 13. decembra 2007 uviedol: „Zohľadňujúc uvedené skutočnosti podľa názoru ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2004 sp. zn. 2 Co 200/04 a rozsudok okresného súdu zo 14. apríla 2004 č. k. 46 Coch 2/2003-72 na základe dovolania žalovanej, neprekročil limity ústavnosti garantovanej čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a nie je ani v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol, že najvyšší súd týmto svojím rozhodnutím neporušil sťažovateľom označené základné práva, ktorých porušenie namieta.“

IV.

14. Podstata sporu v exekučnej veci sťažovateľky spočíva v právnej otázke, či zmena v osobe súdneho exekútora vyvolaná žiadosťou oprávneného môže viesť k tomu, že súd zaviazne oprávneného na náhradu trov exekúcie s poukazom na § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. V zmysle účinnej právnej úpravy v exekučnom konaní platí, že náklady spojené s výkonom exekučnej činnosti uhrádza v zásade povinný (§ 197 ods. 1 a § 196 Exekučného poriadku). Uloženie náhrady nevyhnutných trov exekúcie oprávnenému teda predstavuje výnimku zo všeobecnej zásady o úhrade trov exekúcie povinným a je možné len v prípadoch, keď to zákonná úprava výslovne umožňuje.

Okresný súd uznesením uložil oprávnenej povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 35 062 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia s poukazom na § 44 ods. 7 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Krajský súd v odôvodnení uznesenia, ktorým na podklade odvolania sťažovateľky zmenil uznesenie okresného súdu tak, že znížil výšku náhrady trov exekúcie na sumu 22 977 Sk, uviedol, že: „*Odvolací súd považoval za správny postup súdu prvého stupňa, keď pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie použil ustanovenie § 203 ods. 1 zák. 233/95 Z. z., keď z obsahu spisu nepochybne vyplýva,*

že dôvodom ukončenia vykonávania exekúcie pôvodným exekútorom bol dispozičný úkon oprávnenej, pričom žiadosť oprávnenej o zámenu exekútora neobsahovala žiaden z dôvodov uvádzaných oprávnenou v odvolaní. V žiadosti o zámenu exekútora neuviedla žiadny dôvod, pre ktorý žiadosť podala.

Podľa § 196 zák. 233/95 Z. z. za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty...“

15. Takýto právny názor krajského súdu považuje ústavný súd (v podstate zhodne so sťažovateľkou) za extrémne nesúladný so zmyslom a účelom ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Toto ustanovenie však podľa ústavného súdu nemožno aplikovať v prípade zmeny v osobe súdneho exekútora podľa ustanovenia § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, a to z dôvodu, že /1/ pri zmene exekútora sa exekúcia nezastavuje (pokračuje ďalej), ako aj preto, že /2/ využitie dispozičného práva oprávneného podať na súd kedykoľvek aj bez uvedenia dôvodu návrh na zmenu exekútora nemožno považovať za zavinenie oprávneného. Napokon uvedený názor ústavného súdu korešponduje so stabilizovanou judikatúrou najvyššieho súdu (2 M-Cdo 12/2004), ktorá bola publikovaná aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky zošit 1/2007, s. 15 a nasl. Publikovanie tohto rozhodnutia je prejavom toho, že nejde o názor jednotlivca, resp. jedného zo senátov najvyššieho súdu, ale ide o výsledok kolektívneho prerokovania a kolektívneho rozhodnutia o vhodnosti jeho uverejnenia príslušného kolégia najvyššieho súdu. Keďže ústavný súd toto publikované rozhodnutie najvyššieho súdu považuje za plne ústavne konformné a zároveň rešpektujúce zmysel a účel príslušného zákonného ustanovenia, nepovažuje za potrebné v tomto náleze sa touto právnou otázkou ďalej bližšie zaoberať.

16. Slovenská republika historicky patrí do tej skupiny štátov, kde sa uplatňuje kontinentálny typ právnej kultúry, ktorého základom je písané právo (lex scripta), a právne normy ako všeobecne záväzné pravidlá správania sa sú obsiahnuté vo všeobecne záväzných

právných predpisoch. Ak však všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy (I. ÚS 335/06). Krajský súd v uznesení z 30. mája 2007 nijako relevantne nezdôvodnil svoj odklon od konštantnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov v otázke náhrady trov exekúcie pri zmene exekútora. Nerešpektoval zákonom povolené podanie návrhu na zmenu exekútora bez uvedenia dôvodu, nereagoval ústavne konformným spôsobom na odvolacie námietky oprávnenej a svoje uznesenie neodôvodnil v súlade s požiadavkami, ktoré na odôvodnenie uznesenia stanovujú príslušné zákonné ustanovenia (§ 169 ods. 1, § 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 OSP). Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zrejmé, jasné a zrozumiteľné nielen súdu, ale aj účastníkovi konania, keďže súd rozhoduje o jeho právnej veci (I. ÚS 241/07). V posudzovanom prípade sťažovateľky to tak nebolo, a preto možno uzavrieť, že uznesenie krajského súdu vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti. Právne závery uznesenia krajského súdu sú svojvoľné, pričom zásadne popierajú účel a význam príslušných zákonných ustanovení (III. ÚS 264/05). Tým došlo zo strany krajského súdu k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ako už opakovane uviedol ústavný súd (napr. II. ÚS 13/01), ochrana garantovaných práv a slobôd ústavou, prípadne Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

17. K vyjadreniu krajského súdu ústavný súd iba stručne udáva, že až v rámci vyjadrenia k sťažnosti rozvíja krajský súd dôvody svojho rozhodnutia, čím sa však nič nemení na závere, že odôvodnenie jeho uznesenia z 30. mája 2007 je ústavne neakceptovateľné. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnosti a zákonnosti odôvodnenia uznesenia v zásade nemôže prihliadať na iné dôvody, ktoré v ňom neboli uvedené a objavujú sa až dodatočne vo vyjadrení k prijatej sťažnosti. Nad rámec potreby odôvodnenia tohto nálezu ústavný súd uvádza, že argumentácia krajského súdu, že „*Logicky po tejto zmene pre dovtedajšieho súdneho exekútora exekučné konanie vo veci*

končí a je potrebné rozhodnúť o jeho trovách exekúcie. Teda svojím dispozičným úkonom oprávnená (sťažovateľka) zavinila situáciu, že pre predchádzajúceho súdneho exekútora bolo konanie vo veci skončené (primerane - zastavené)“, vzhľadom na už uvedené (bod 14. a 15. odôvodnenia tohto nálezu) neobstojí. Rovnako neobstojí poukaz na primeranú aplikáciu Občianskeho súdneho poriadku, pretože /1/ táto prichádza do úvahy len vtedy, ak Exekučný poriadok nemá osobitnú úpravu, pričom však Exekučný poriadok má vlastnú úpravu o náhrade trov exekúcie (§ 200 až § 203 Exekučného poriadku), čo vylučuje aplikáciu všeobecného predpisu (§ 270 a § 271 Občianskeho súdneho poriadku) a zároveň /2/ primeraná aplikácia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorú umožňuje § 251 ods. 4 OSP, odkazuje len na použitie predchádzajúcich častí Občianskeho súdneho poriadku (prvá až piata časť OSP), pričom však krajským súdom uvádzané ustanovenie § 271 OSP nie je súčasťou týchto častí všeobecného predpisu upravujúceho občianske súdne konanie.

18. Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE 52/2007 z 30. mája 2007, tým že /1/ rozhodol v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a /2/ svoje uznesenie, ktoré predstavovalo odklon od konštantnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, fakticky odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom. Tým bola naplnená skutková podstata prípustnosti dovolania proti tomuto rozhodnutiu v zmysle § 237 písm. f) OSP a zároveň naplnená aj dôvodnosť podaného dovolania. Bolo preto povinnosťou najvyššieho súdu v rámci svojej zákonom zverenej právomoci o podanom dovolaní meritórne rozhodnúť.

19. Najvyšší súd však uznesením sp. zn. 2 Cdo 39/2008 z 19. júna 2008 dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že: „Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľka tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O. s. p.

ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanej zákonnej ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na oprávnenou tvrdené dôvody prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdení dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f) O. s. p.), pričom naplnenie tejto skutkovej podstaty videla v neprejednaní vecí verejne na pojednávaní a v neodôvodnení, resp. neúplnom odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu...

Oprávnená tvrdila, že uznesenie odvolacieho súdu je neodôvodneným. Neodôvodnené a tým nepreskúmateľné súdne rozhodnutia zakladajú protiústavný stav, pretože podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa ukladá súdom zákonom ustanoveným postupom – teda v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. poskytovať ochranu právam, ktoré sú predmetom občianskeho súdneho konania. Vždy však musí byť predmetom veľmi starostlivej úvahy, kedy o taký prípad pôjde; oň by išlo napr. vtedy, ak by sa odvolacie súdne rozhodnutie obmedzilo len na arbitrárne odôvodnenie, že sa „stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa“, ale bez toho, že by sa čo len zmienilo o námietkach odvolateľa, ktorými tento brojil proti prvostupňovému rozhodnutiu, a nezaujal by k nim svoj názor, o ktorý prípad však v preskúmvanej veci nejde...

Odvolací súd pri zmene uznesenia súdu prvého stupňa, ktorého predmetom sú trovy exekučného konania, ktoré zmenil v prisúdenej výške znížením (čiastočne v prospech oprávnenej), súhlasil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že účastníčkou povinnou zaplatiť náhradu trov konania súdnemu exekútorovi je oprávnená vzhľadom k jej procesnému zavineniu spôsobenému jej dispozičným úkonom - návrhom na zmenu exekútora bez uvedenia dôvodu navrhovanej zmeny, v zmysle § 203 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. a nesúhlasil len s výškou prisúdených trov, ktorý nesúhlas aj odôvodnil právne ust. § 196 cit. zák. a vecne tým, že o daň z pridanej hodnoty sa zvyšuje len odmena súdneho exekútora, nie aj iné zložky jeho trov...

Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie vo veci samej (porov. Krasko v. Švajčiarsko, 1993).

S poukazom na vyššie uvedené preto nedošlo v danej veci k vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. “

20. Podľa názoru ústavného súdu (body 15 až 18 odôvodnenia tohto nálezu) však rozhodnutie krajského súdu trpelo práve takou vadou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania proti nemu. Ak za tohto stavu najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol bez meritórneho prerokovania a rozhodnutia, porušil tým jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu). Preto ústavný súd toto rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Po zrušení uznesenia najvyššieho súdu bude tento povinný dovolanie sťažovateľky znova prerokovať a rozhodnúť pri rešpektovaní požiadavky ústavne konformného výkladu príslušných zákonných ustanovení (čl. 152 ods. 4 ústavy), pričom bude viazaný v tomto náleze vysloveným právnym názorom ústavného súdu [§ 56 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

21. K vyjadreniu najvyššieho súdu ústavný súd stručne dodáva: Odkaz na to, že sťažovateľka mala využiť mimoriadne dovolanie v zmysle § 243e a nasl. OSP, pričom nevyužitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku nemôže viesť k záveru, že bolo porušené jej ústavné právo na spravodlivé súdne konanie, neobstojí. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (mimoriadne dovolanie), nie je potrebné vyčerpať pred podaním ústavnej sťažnosti, okrem iného aj z dôvodu, že tieto nie sú sťažovateľovi priamo dostupné (mutatis mutandis II. ÚS 42/2001).

22. Aj napriek už uvedeným záverom ústavného súdu o vadách uznesenia krajského súdu, nebolo možné vyhovieť sťažnosti sťažovateľky v tej časti, kde požadovala vyslovenie porušenia svojich práv uznesením krajského súdu a jeho zrušenie. Je to tak preto, že ústavný súd spolu so zrušením uznesenia najvyššieho súdu vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom tento meritórne posúdi namietané uznesenie krajského súdu a rozhodne o dovolaní sťažovateľky. Preto sťažnosti v tejto časti nebolo vyhovené (bod 4 výroku

nálezu). Rovnako ústavný súd vzhľadom na dôvody svojho rozhodnutia nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať namietaným porušením základného práva sťažovateľky na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu. Samotné vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu totiž naplňa účel, ktorý sťažovateľka sledovala podaním sťažnosti ústavnému súdu.

23. Napokon ústavný súd rozhodol o náhrade trov konania úspešnej sťažovateľky (bod 3 výroku nálezu). S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 € (2 úkony právnej pomoci v roku 2008 po 3 176 Sk, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti, 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 190 Sk, spolu 6 732 Sk, čo po prepočítaní na euro predstavuje sumu 223,46 €). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2009